

Maailmanmatkat

Antti matkustaa maailmalle

**Max de Radiguès:
Antti Brysselissä
L'EMPLOYÉ DU MOI**

Näin sen yllättäen pariisilaisen sarjakuvakaupan hyllyssä: pienen kirjan, jonka kannessa luki Antti Brysselissä. Suomeksi. Kannen kuvassa joukko nuoria miehiä istui baarissa, joka voisi hyvinkin olla Brysselissä.

Antti Brysselissä ei ole suomalainen sarjakuva, vaan sen piirtäjä on brusselsiläinen 25-vuotias Max de Radiguès. Tämä on hänen esikoisalbuminsa.

Antti Korhonen on suomalainen harjoittelija, joka tulee neljäksi kuukaudeksi Brysseliin töihin. Pitkä tukka, parta leuassa ja kitara selässä. Tullivirkailija ihmettelee Suomen passia, eihän sellainen maa kuulu Euroopan Unioniin.

Tarina alkaa purkautua auki rauhallista tahtia. Antti käy töissä, asuu kimppekämpässä ja tutustuu ihmisiin. Uusi ympäristö alkaa tulla tutuksi.

Kuten myös naapurit Mia ja Juliette. Molempiin syntyy lämpimiä tunteita, mutta Juliette vie voiton. Kunnes selkiää, että tilanne hänen suhteensa ei ollutkaan niin yksinkertainen.

Kirja on pohjimmiltaan ihmis-kuvausta, tyylikkään vähäeleisesti kerrottua arkisen tason draamaa. Loistokkuutta piirroksissa ei ole, mutta ne ovat hyvin tasapainossa tarinan ja tunnelman kanssa. Kokonaisuudesta tulee päiväkirjamainen eikä siinä ole turhaa melkskaamista.

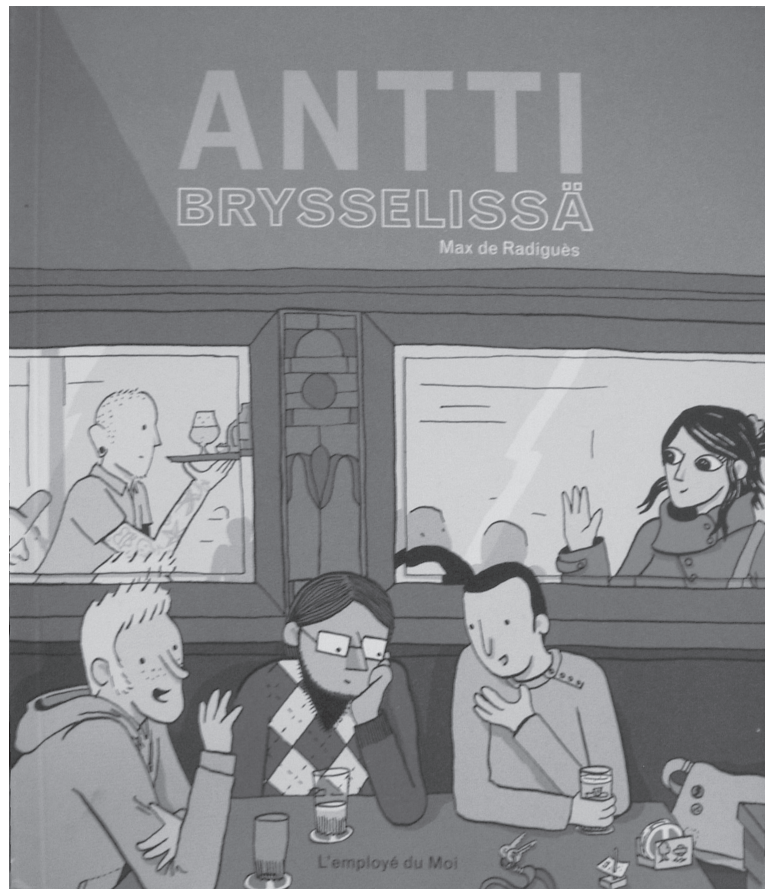
Brysselissä itsekkin lyhyen aikaa työskennelleenä kirjan kaupunki sekä siihen sisään sukeltaminen tuntuu oikean oloiselta. Pakollisia paikkoja on toki mukana, mutta ei liikaa. Pääpaino on ihmisten kuvaamisessa.

Brysselin arjen tunnistamisen riemua koen kun Antti tallaa kaduilla

lojuviin koiran jätöksiin. Joihinkin kupliin mahtuneet suomenkieliset repliikit ilahduttavat – tai kummeksuttavat – lukijaa.

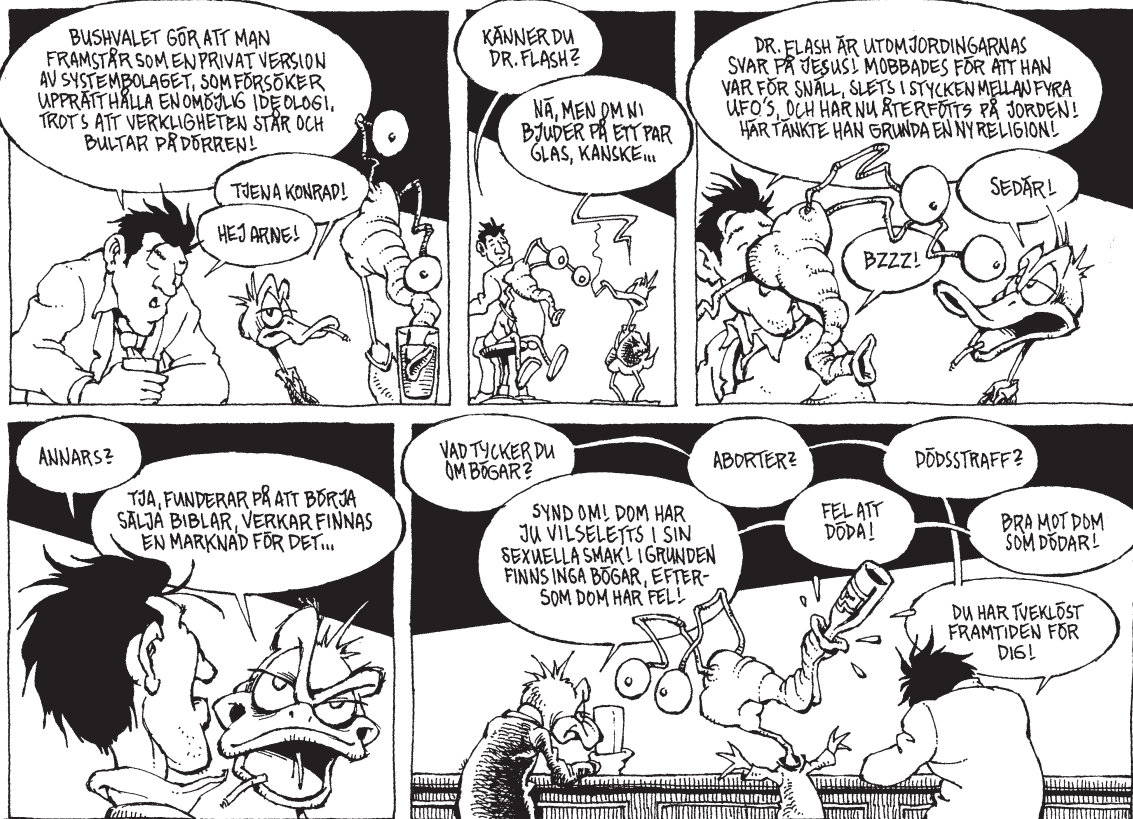
Kaiken kaikkiaan: sympaattinen albumi.

Heikki Jokinen

©Max de Radiguès

Vaikka nimi onkin ääkkösiä myöten suomeksi (ja oikein), albumi ei silti ole kuitenkaan suomenkielinen.

© Charlie Christensen

Näsänokkaisen ankan paluu

Charlie Christensen: Arne Anka – Återuppståndelsen
Kartago Förlag

Ylösousemusalbuminsa kannes- sa Arne laushtaa: ”Minulla ei ole ongelmia alkoholin kanssa, minua riivaa todellisuus!” Esipuheessa Christensen toteaa, että Arnen paluusta on kiittäminen kahta henkilöä: Feministisk initiativ –ryhmän johtaja Gudrun Schymania ja George W. Bushia. Kumpikin tarjosi jatkuvalla syötöllä materiaalia Arnen nokan koputtamiseen.

Saatuana Orm Punainen –sarjakuvasovitukseensa valmiiksi Christensen suunnitteli paluuta poliittis-kommentaarisena sarjakuvan pariin reporterihahmo Konrad K:n kautta. Hitlerin päiväkirjojen väärentäjältä nimensä saanut nihilistitoimittaja ehti naljailla mm. Saddam-jahdille vain vajaan vuoden, eikä edes näyttänyt kaikissa jaksoissa, kun kohtasi baaritiskillä vanhan tuttumme Arnen.

Jatko olikin sitten selvää ankanlihaa. Kymmenen sapattivuotensa aikana Arne oli ehtinyt mennä naimisiin, saada kaksi lasta, erota ja päätyä yksinhuoltajaksi. Ei sitten muuta kuin

takaisin Zeken baariin, jossa Krille Krokodil ja Sigge Pigg uskollisina odottelivat baarikärpäsen vääjäämättöä paluumuuttoa.

Aivan tuskatonta se ei Arnelle ollut, Krillekin kun oli ehtinyt naimisiin ja hänen vaimonsa oli tuhonnut Arnen Krillen huostaan uskomon pornokokoelman, esimerkiksi. Mutta maailmanpolitiikka sentään oli yhä yhtä prystöllään – tosin nyt asioiden ääneen lausuminen on hankalampaa kuin ennen. Helmikuussa 2006 Arne ja Krille kommentoivat omalta osaltaan Muhammed-pilapiirroksia varoen sanomasta mitään minkä voisi tulkita millään lailla ketään loukkaavaksi. Israelin edustajatkin saapuvat kolkuttelemaan Arnen ovelle, kun tämä

erehtyy sanomaan kokkaamaansa kastiketta ”kuin sotkuksi, jota israelilaiset aiheuttavat palestiinalaisille”.

Eikä siitäkään hyvä seuraa, kun Arne päättää paikata yksinhuoltajatalouttaan norjalaisten taideröyhtäjämallin mukaan.

Christensenin viiva on yhtä ohuen taloudellista kuin ennenkin, ja tekstiä on paljon. Ilmeet kuitenkin toimivat ja starköl virtaa kuin veri Irakissa. Ihmetellä täytyy, miksei yksikään suomalainen ”trendilehti” ole ottanut Arnea sivuilleen, kun kaikenkarvaiset mukarankat tikku-ukkohäroilytkin näyttävät kelpaavan. Noh, kun tyyty vähään, ei koskaan saa parasta.

Vesa Kataisto

Ikääntyminen ei muuta ikihappojen tapoja.